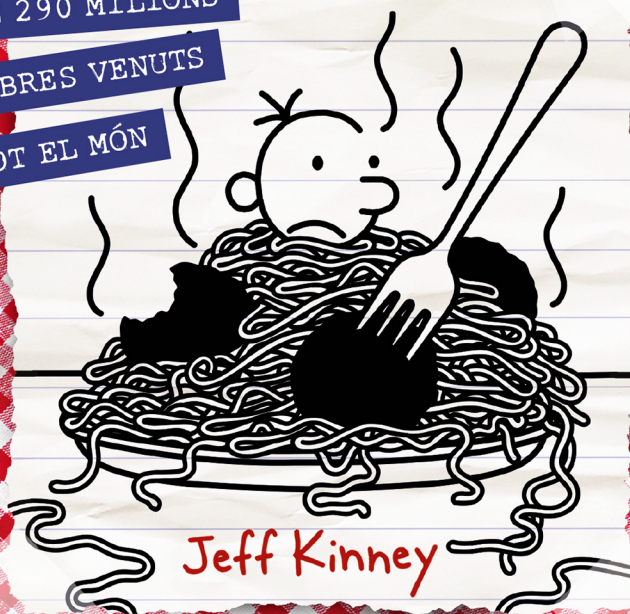

DIARI del Greg *Quin merder!*

MÉS DE 290 MILIONS
DE LLIBRES VENUTS
A TOT EL MÓN

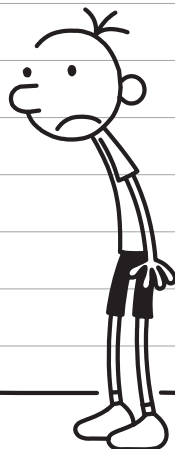
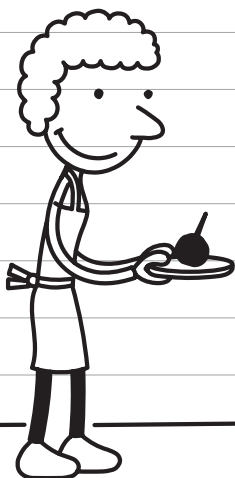
Jeff Kinney

Estrella Polar

DIARI del Greg

Quin merder!

Jeff Kinney

Estrella Polar

Estrella Polar
Sèrie *Diari del Greg*

Aquest llibre és ficció. Els noms, personatges, llocs i fets que es relaten són producte de la imaginació de l'autor. Qualsevol semblança amb persones, vives o mortes, establiments comercials, esdeveniments i locals és pura coincidència.

Títol original en anglès: *Diary of a Wimpy Kid: Hot Mess*

© del text i de les il·lustracions: 2024, Wimpy Kid, Inc.
DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, i el disseny de Greg Heffley™
i el disseny de la coberta del llibre són marques registrades de Wimpy Kid, Inc.
Tots els drets reservats.

Llibre dissenyat per Jeff Kinney
Coberta dissenyada per Jeff Kinney, amb Pamela Notarantonio i Lora Grisafi

Publicat en llengua anglesa el 2024 per Amulet, un segell d'ABRAMS
Primera edició en català: octubre del 2024
(Tots els drets reservats en tots els països per Harry N. Abrams, Inc.)

© de la traducció: 2024, David Nel·lo
© d'aquesta edició: 2024, Edicions 62, S. A.
Estrella Polar
Av. Diagonal, 662-664
08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

ISBN: 978-84-1389-935-0
Dipòsit legal: B. 15.346-2024
Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible
i de fonts controlades.

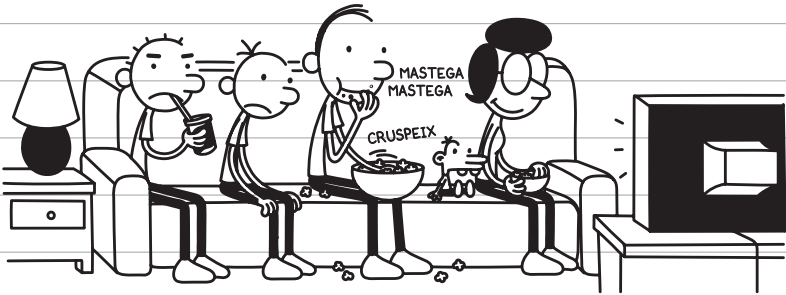
La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

JUNY

Dilluns

El pare sempre em diu que et pots ficar el dit al nas però que no et pots ficar amb la família. I ja sé el que vol dir, però això no em fa venir ganes de compartir un bol de crispetes amb ell.

Però en això de la família té raó. Perquè des del moment que neixes, formes part automàticament d'aquell grup, tant si ho vols com si no ho vols.

De fet, quan neixes, hi ha un MUNT de coses que es decideixen per a tu, com on viuràs i fins i tot quina llengua parlaràs. Però com que encara no pots PARLAR, no pots dir a la gent que et cuida que això de la barreja de prunes aixafades amb pastanaga és una porqueria.

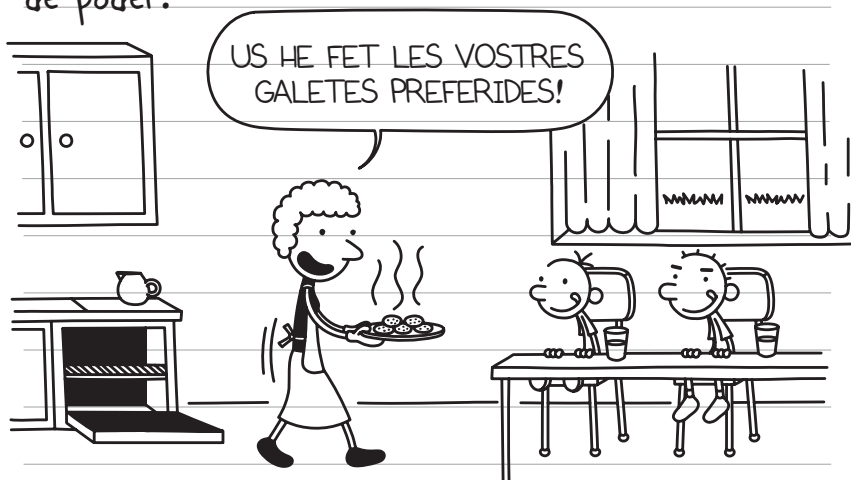

El primer que aprens quan ets un nen és que els grans són els que tallen el bacallà. I la SEGONA cosa que aprens és que les seves decisions no són sempre les més encertades.

Llavors descobreixes que la gent que s'encarrega de tu també té gent que s'encarrega d'ELLS.

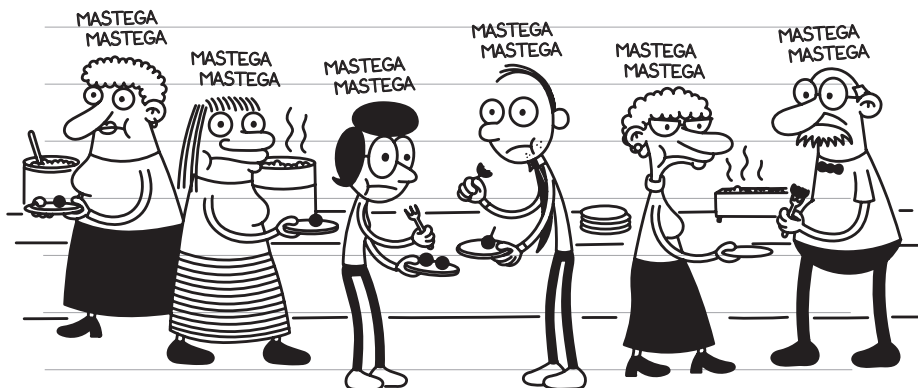
O com a mínim això és el que passa a la meua família, i la que talla el bacallà és la meua iaia. Però si la veiessis, mai no diries que ella té tant de poder.

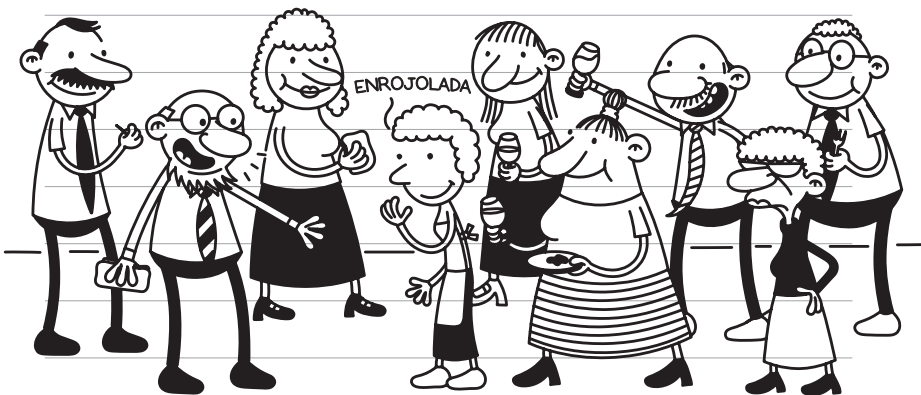
Hi ha tota una història de com la iaia va convertir-se en la cap de família.

Quan la meua besàvia Meemaw es va morir, algú necessitava agafar el seu lloc com a líder. Però com que la meua iaia era la germana més petita de quatre, no semblava gaire possible que ella ocupés aquesta posició dins de la família.

Però aleshores va passar una cosa que ho va canviar tot. Al dinar de Pasqua, un any, la iaia va fer una olla de mandonguilles, i a tothom li van ENCANTAR.

L'oncle avi Herman va declarar que la iaia era la millor cuinera de la família. Tothom hi va estar d'acord, i estic segur que allò va ser difícil d'admetre per part de les seves germanes més grans.

Tal com funciona a la meua família, si ets el millor cuiner, vol dir que seràs l'amfitrió en les dates assenyalades i les celebracions, com el Dia d'Acció de Gràcies i Nadal. Però les germanes grans de la iaia viuen lluny, i no els agrada haver de viatjar durant les vacances.

Total, que la tia àvia Lou va intentar treure's de la màniga la seva PRÒPIA recepta per guanyar la iaia, però no li va ser possible competir amb ella.

D'ençà que la iaia va empescar-se aquesta idea de les mandonguilles especials, tothom vol que ella els reveli la recepta secreta.

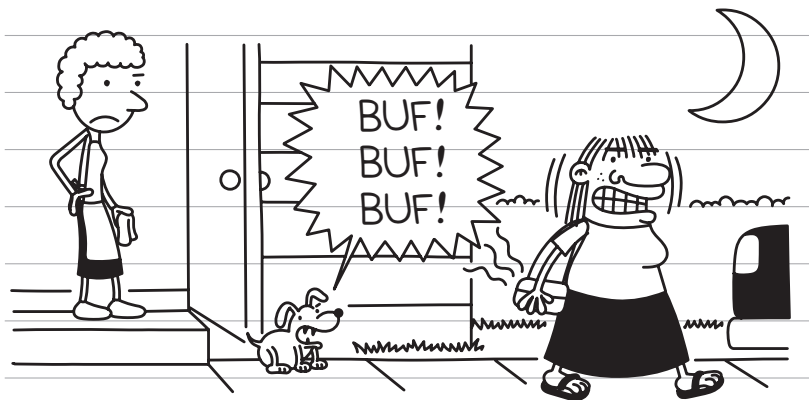
Però la iaia no és ximple. I sap que si ho revelés perdria tot el PODER.

Però això ella diu a tothom que les seves mandonguilles tenen només un ingredient, l'«amor».

A ningú sembla que li agradi aquesta resposta, i últimament els tiets i les tietes de la família han intentat ROBAR-LI la recepta.

El Nadal de l'any passat la tieta Gretchen va provar d'endur-se unes quantes mandonguilles per poder-les analitzar al laboratori i descobrir quins són els seus ingredients. I l'única raó per la qual no se'n va sortir va ser perquè el gos de la iaia, el Dolcet, va ensumar les mandonguilles abans que pogués arribar al cotxe.

Llavors, una nit, la tieta Audra va venir a casa de la iaia i va amagar el seu telèfon damunt de l'armari de la cuina per veure si podia gravar la iaia quan preparés una olla de mandonguilles. Però la iaia va descobrir el telèfon amagat i el va llençar a la brossa.

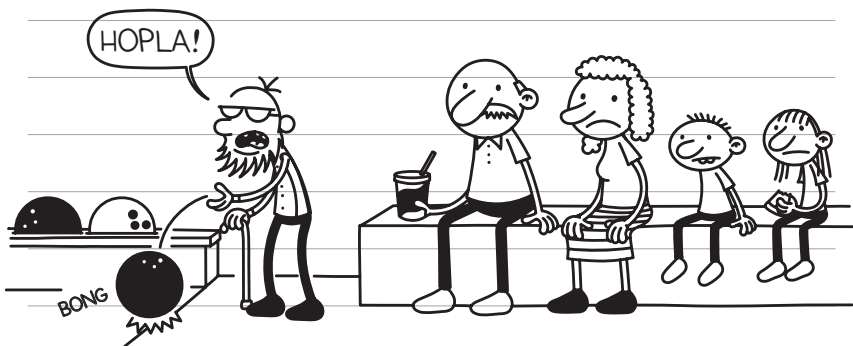
Tothom no para de dir a la iaia que la seva recepta és tan bona que hauria d'obrir un restaurant perquè faria un munt de diners. La tieta Verònica és una dona de negocis, i va empescar-se un pla per a una CADENA de restaurants que oferirien les mandonguilles de la iaia.

Però la iaia va descartar la idea i va dir que en un restaurant mai no et poden oferir menjar casolà, i que les seves mandonguilles només són per a la família.

No vull semblar massa insensible o així, però tinc esperances que la iaia comparteixi la seva recepta amb algú de la família ben AVIAT, perquè la veritat és que no és que sigui més jove amb cada dia que passa. De fet, s'ha traslladat de casa seva a una residència d'avis.

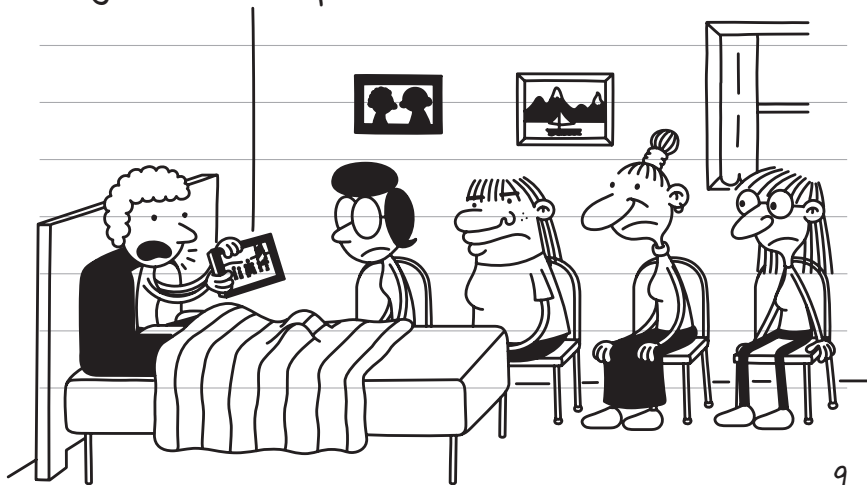
La mare diu que la iaia està contenta perquè ara viu amb gent de la seva edat i fan un munt d'activitats. Però jo tinc esperances que els MEUS fills no m'enviïn a un d'aquests llocs quan sigui vell, perquè espero sincerament ser una càrrega per a ells.

La iaia aviat farà setanta-cinc anys, i la mare i les seves germanes li van dir que volien organitzar una gran festa d'aniversari. Però la iaia diu que no vol que ningú tingui feina per culpa seva, i que ja no té energia per a una festa d'aquesta mena.

Després la iaia va dir que el que la faria MOLT feliç seria que tota la família viatgés fins a l'illa Colltorta, on solien anar de vacances quan la mare i les seves germanes eren petites.

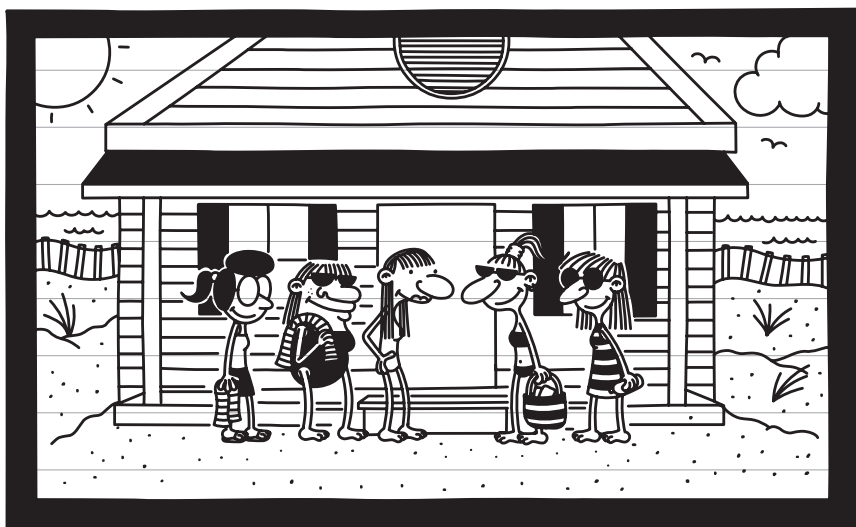
La iaia també va dir que l'únic regal que li faria il·lusió seria una foto de tota la família a la platja, amb el far al fons, igual que la foto que té al menjador del seu pis.

M'imagino que la mare i les seves germanes no podien dir que no a la petició de la iaia per al seu aniversari perquè s'haurien sentit força culpables.

En resum, que de sobte els plans de l'estiu han canviat, i això demostra un cop més que és la iaia la que talla el bacallà a la nostra família.

Aquesta excursió no em fa cap il·lusió, perquè jo no soc gens de platja. Però la mare diu que tindrem bons records de la família, i fins i tot ha reservat la mateixa casa on van estar quan eren petits, per fer que les vacances siguin superespecials.

Segons la foto antiga, la casa de la platja em sembla poca cosa, i ara som més colla a la família que quan la mare i les seves germanes eren petites. Però el que de veritat em neguiteja és la combinació de molta gent ben diferent anant junta a passar les vacances.

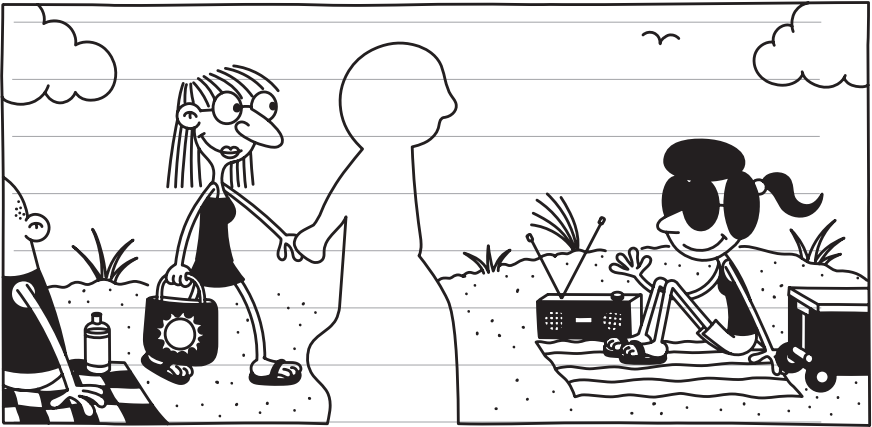
La mare i les seves germanes només es veuen uns quants cops a l'any, i això és per una raó. Sempre que estan juntes, es passen el dia BARALLANT-SE. I de vegades la cosa va tan malament que la iaia ha d'intervenir-hi per posar pau.

I per això vull dir, perquè en quedi constància, que això de l'excursioneta és una mala idea. Tal com ho veig, unes vacances en família és com una recepta, i alguns dels ingredients no es barregen bé.

Dimarts

La mare ha intentat engrescar-nos, a mi i als meus germans, amb un antic àlbum de fotos de les seves vacances familiars a l'illa Colltorta. Però de tant en tant hi ha una pagina on han retallat algú de la foto.

La mare ens ha explicat que si una tieta sortia amb un noi i trencaven la relació, la iaia el retallava de la foto. M'imagino que ella estava convençuda que un àlbum de fotos familiar ha de ser només per a la FAMÍLIA.

I així, de cop i volta, he entès una cosa que sempre havia sigut misteri per a mi. Quan era petit, vaig trobar un sobre ple de joves retallats, i no sabia qui eren.

Jo els feia servir per jugar-hi com si fossin figuretes, i m'inventava tota mena d'històries esbojarrades per a cada personatge.

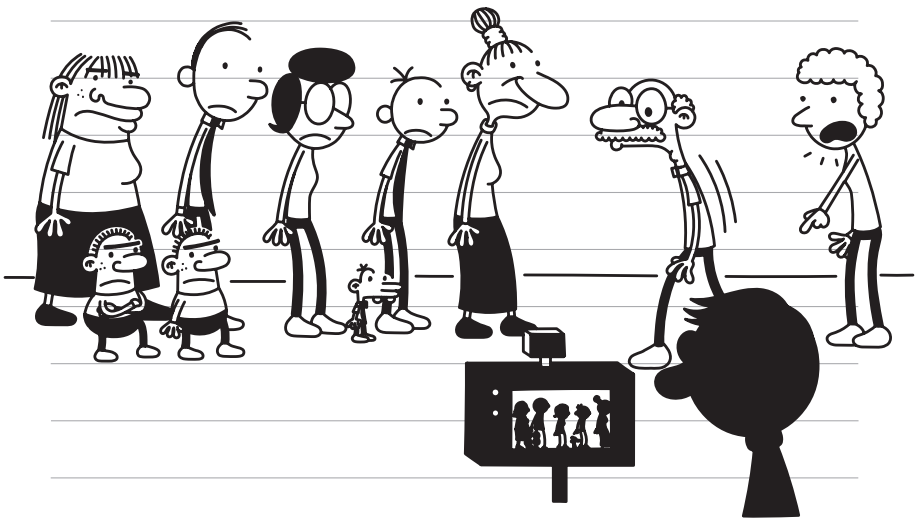
L'última vegada que la família de la mare va anar a l'illa Colltorta, ella i les seves germanes tenien edat d'anar a l'institut. M'imagino que la tieta Cakey devia tenir un noviet aquell estiu, perquè hi ha un munt de fotos amb la silueta retallada d'algú al seu costat.

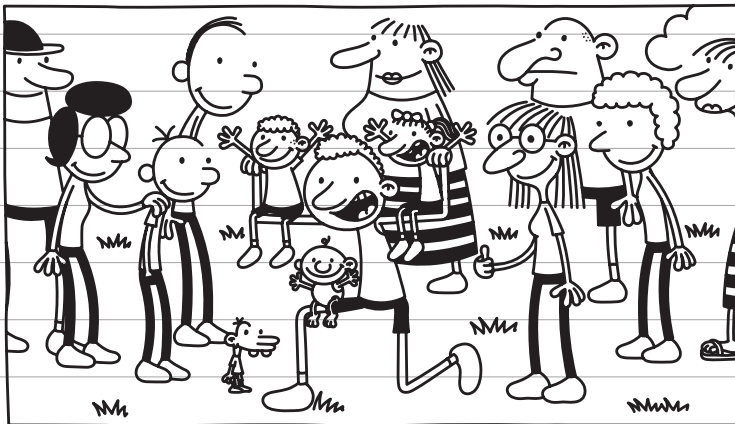
Però quan li he preguntat a la mare sobre el noviet de la tieta Cakey, m'ha dit que d'això fa molt de temps i que ja no recorda res sobre ell.

M'hi jugo el que sigui que la iaia es va avorrir de retallar tants exnoviets, perquè al final va establir la norma que no podies sortir a les fotos si no estaves oficialment casat.

I de vegades això és una mica incòmode per al Vincent, que fa sis anys que surt amb la tieta Cakey i que sempre s'ha de col·locar al costat de la càmera quan fan fotos de família.

Nosaltres vam aprendre la lliçó en aquesta mena de coses, perquè fèiem un munt de fotos del Noah, que durant algun temps va sortir amb la tieta Verònica. A tots els de la família ens ENCANTAVA el Noah, i sempre era al mig com el dijous en un munt de fotos.

De fet, fins i tot va rebre una menció a la carta de família que la iaia ens envia un cop l'any.

Les guilladures de la família

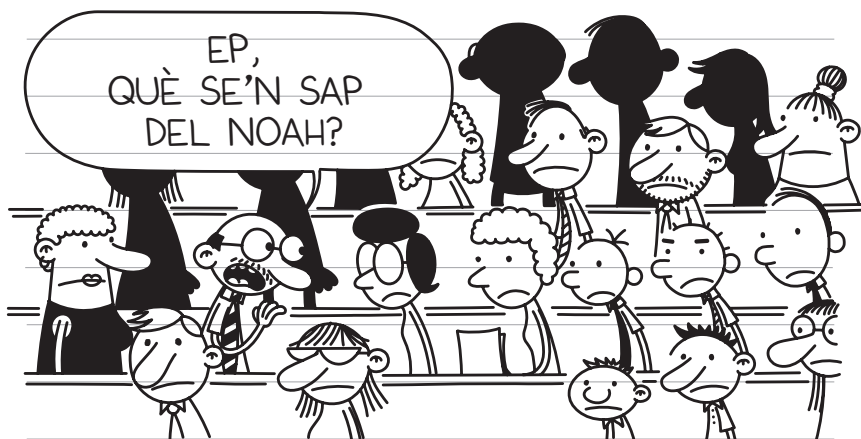

Què farà ara
en Noah?

**EL NOAH HO TORNA
A ACONSEGUIR!**

L'han fet
encarregat regional

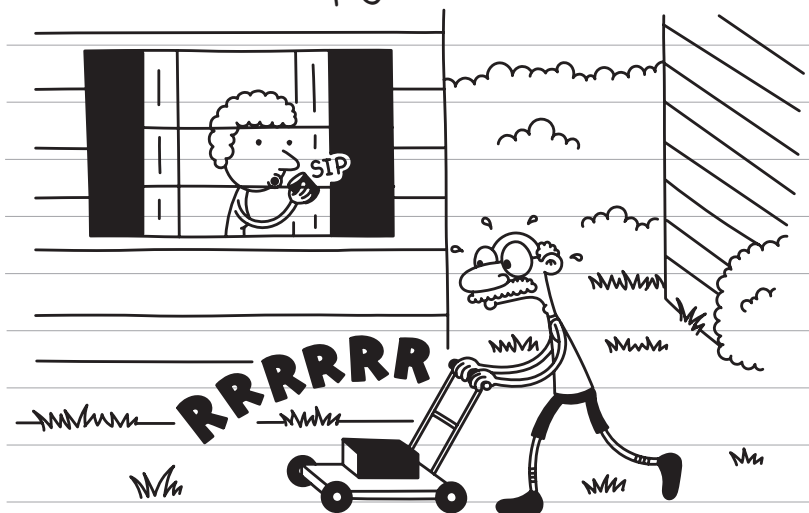
Desgraciadament, al final la cosa no va funcionar entre el Noah i la tieta Verònica, i llavors ell va desaparèixer del mapa i de les cartes anuals de família. I això va fer les coses incòmodes per a tots aquells que eren a la llista de les cartes anuals.

Però encara va ser MÉS incòmode quan la iaia va saber que el Noah encara tenia una samarreta de la reunió de família, i va anar al seu gimnàs per reclamar-li que l'hi TORNÉS.

Em penso que el Vincent vol demanar la mà de la tieta Cakey, i sap que abans necessita la benedicció de la iaia. S'ha esforçat per causar-li bona impressió, però em sembla que ella s'aprofitarà de la situació tant com pugui.

Si he de dir la veritat, no entenc per què el Vincent té tant interès de ser part de la nostra família. De fet, si volgués ocupar el MEU lloc, jo estaria molt content de cedir-l'hi.

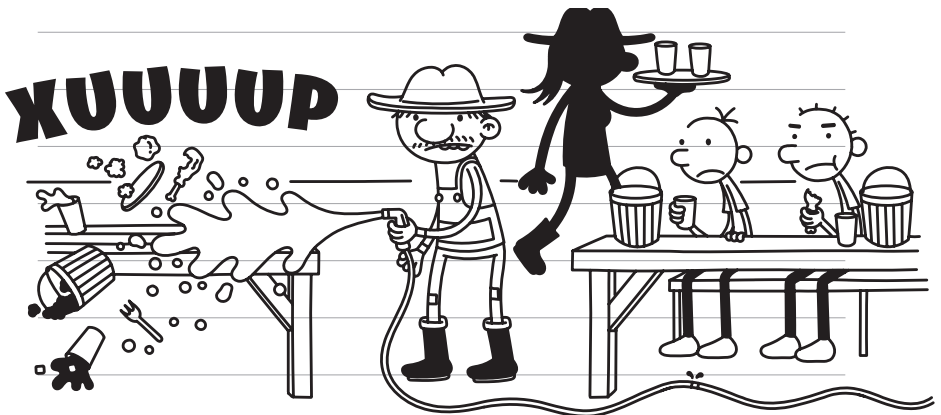
I no sé si hi ha advocats o paperassa que s'ha de fer servir per a aquesta mena de coses, però jo estic disposat a fer el que sigui necessari per tal d'aconseguir-ho.

Dimecres

Tot i que no m'engresca gaire la idea de passar-me una setmana sencera amb la família a la platja, hi ha una cosa que sí que em VE de gust, i és sortir a menjar a fora.

La mare diu que a l'illa Colltorta hi ha un munt de restaurants, i tinc plans de menjar en un lloc diferent cada nit.

A casa, gairebé MAI no sortim a menjar a fora, i quan ho fem, sempre és en restaurants com el Corny. I tinc ganes d'anar a un restaurant on no facin servir una mànega de jardí per netejar les taules.

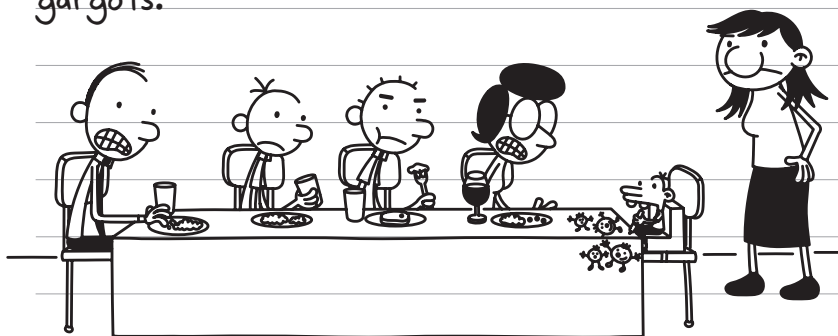

I no estaria gens malament això d'anar a un lloc on menges en un plat i no pas en un CUBELL.

Però el que m'amoïna és que no sé com es comportarà la meva família en un restaurant selecte, perquè l'última vegada que vam anar a un lloc fi, va ser un fracàs.

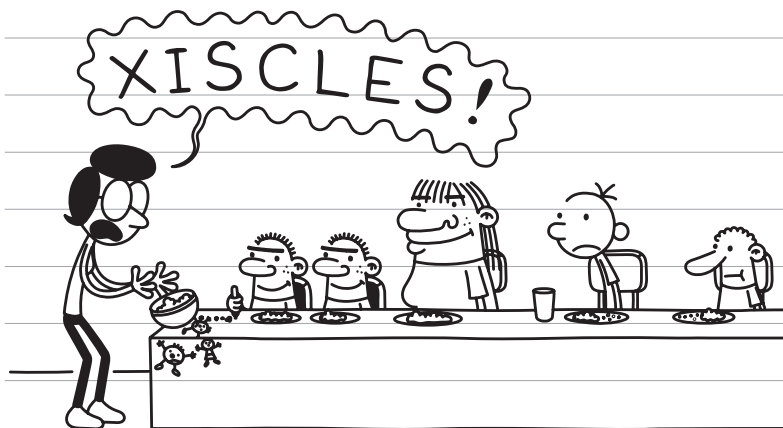
Vam anar a sopar per celebrar que la mare havia aconseguit el seu diploma de màster, i el restaurant tenia estovalles de roba i tot. Però la meva família està més acostumada a llocs com el Corny, on les estovalles són de paper i la gent les fa servir per dibuixar-hi amb llapis i retoladors.

Abans que ningú se n'adonés, el Manny ja havia cobert la seva part de les estovalles amb un munt de gargots.

M'imagino que aquelles estovalles fines deuen ser cares perquè els del restaurant van fer-les pagar als pares. Però la mare va decidir que si havíem de pagar per les estovalles, això volia dir que eren NOSTRES, i total, que ens les vam emportar a casa i ara les traiem cada vegada que fem un àpat especial.

Però quan els meus cosins venen a casa, escriuen damunt de les estovalles. I l'última vegada que la tieta Gretchen va venir-nos a veure, un dels seus bessons va escriure-hi una paraulota amb lletres enormes amb un retolador permanent.

Això de les estovalles no hauria passat mai si la meva família sabés comportar-se d'una manera CIVILITZADA.